

نسبت عصمت ائمه «علیهم السلام» با اختیار آنها

شماره پرسش: ۳۰۷۲۲

تاریخ ارسال پرسش: ۱۴۰۰/۱/۲۱ ۰۶:۳۹:۳۲

متن پرسش

با سلام: ۱. استاد آیا ائمه «علیهم السلام» هم در انجام و یا ترک گناه مختار بودند؟ معصوم یعنی کسی که غیر ممکن است از او گناهی سر بزند، یعنی احتمال هیچ گونه گناهی برای او وجود ندارد. دیگر مختار بودن برای همچین کسی معنا نمی دهد. ۲. با توجه به روایتی که اشاره دارد به این که اگر ذکری را بدون همراهی قلب بگوییم، قساوت قلب می آورد. فردی هم باشد که در زمان تماشای تلویزیون و یا دیگر کارها بدون همراهی قلب ذکری را می گوید و اگر این حدیث را به او تذکر بدهیم، شاید دیگر ذکر نگوید. شایسته است تذکری که در این حدیث هست را به او بگوییم؟ ۳. در بعضی مواقع (به طور مثال در شب امتحان) برای امتحان فردا صبح درس می خوانم، اما اگر هدف کلی ام در طول تحصیل هدفی الهی باشد، این کار منافاتی با اخلاص دارد؟ التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. در کتاب «مبانی نظری نبوت و امامت» در رابطه با جایگاه عصمت ائمه «علیهم السلام» عرایضی شده است. همین اندازه عنایت داشته باشید که چون آن بزرگواران با بصیرت خود زشتی گناه را می بینند، به سوی گناه نمی روند و لذا عصمت آنها، آنها را از اختیار ترک گناه خارج نمی کند، بلکه خداوند با بصیرتی که به آنها می دهد آنها را برای نجات بشریت انتخاب می کند. بنا به گفتهی آیت الله حائری شیرازی مثل آن است که ما نسبت به برداشتن زغال افروخته و قرار دادن آن در دهان، معصوم هستیم. ۲. این موارد مربوط به خود انسان است. نباید برای بقیه در این موارد تکلیف روشن کنیم. ۳. خیر. زیرا نیت کلی مهم است مثل خواندن نماز که در نیت کلی، برای قرب الی الله انجام می دهید، ولی در حین نماز که ذهن انسان به جای دیگر می رود، کلیت آن نیت را محفوظ می داریم. موفق باشید